

Luis Bouza-Prey Cuillo

ABOGADO

Vilagarcía de Arosa

7 Novb. 1969

Calvo Sotelo, 14-1.º

Telefono: 139

Sr. Don Luis Eobio Fernandez.

M a d r i d .

Meu querido Luis:

Ainda que che custe creelo non tiven tempo pra che escribir dende a vosa marcha; ou, si queres, non tiven azos pra me poñer á máquina ao rematalo dia, cada un dia, de traballo. Paramosfo trafego cotián todo o mes de Agosto e ainda gran parte de Setembro, e logo aculégonse tantas cousas atrasadas e tantas novas, mormente accidentes de circulación, que me fixeron estar indo e vindo polas carreteras de todos estos arredores, deica Ourense, que cando chegaba a noite (cando eu chegaba á miña casa) o que facia era estomballarme na cama, erguerme logo, ben andada a noite, pra preparar o asunto do seguinte dia, deitarme outra vez e **sair voando**. Nin os domingos parei.

Estos dias vin as cartas de tua muller á miña e tamen meu irmán faloume de que estiveras a velo na Conceución, i o meu pequeno díxome asimesmo que tivera carta da tua nena... i eu sin te escribir! Moi ben, agora teño un descanso, son as oito da noite i estou soilo e alá imos contigo.

Denantes de todo, moitas grañas polo acollemento que lle déstedes vós todos ao outro meu fillo, Carlos, cando ahí estivo, e tamen pola oferta que lle fai tua muller á miña de lle mandar calquera cousa, por acharvos mais perto de él. Xa o veremos mais adiante, si o caso ven, pero coído que tantas dificultades tenderiades vós coma nós, pois Plasencia tampouco vos cadra ao lado. Eu peño ir calquera dia de estos alá, a Plasencia, pois seica sai un camión-frigorífico totalas semáns de eiqui, que leva unha litara, fai o viaxe no dia, e saíndo á mañanciña chega a Plasencia ás dez ou once da noite. Mellor viaxe non hai, nin indo en turismo. Ademais é unha esperencia boa.

Polo que respeta á situación do rapaz, xa ves, andamos bregando pra lle levantar ese sambenito que lle caiu enriba, cousa que vexo dificultosa polos altos principios que trasgrediu. Díronlle unha tata, zorregáronlle logo outra a seguido i o rapaz protestou, sen se decatarse de que as tortas son o pan ácima de cada día nesta terra de pan levar...ou de tortas levar, que é o nome que mellor lle acaí.

Do resto a vida vaise escoando, aos poucos, coma o zurro da estrumeira. Non é deleitosa, nin útil,,, nin espranzadora. E levadeira somentes, tal que unha escrófula que non te mata, mais ha de morrer contigo.=-Non creas que estou desesperado, senon desesperanzado. E non somente do noso peculiar ambiente, intraibérico, senon da atmósfera universal, de ar condicionado, na que vivimos.

E coido agora, ao pasar dos anos e no remate da vida, que esto sempre pasou, pero que os homes cheganno a saber logo de vellos: os eremitas, que van á montaña ou ao deserto, sempre vellos; os poetas e filósofos, que se voltan hipocondríacos ao cabo da vida; os líderes, os nenos prodixio, os herois, que se esfumiñan na terceira década. Si Cristo chegara a vivir unha ducia de anos mais, ou Pablo, ou Santiago Zebedeu, que morren mozos, chegaran ao quincuagésimo, a doutrina da liberdade e da igualdade aínda non sería debatida na Convención. ¡E nós coidamos que os tempos eran chegados!=- De certo, si, chegar chegaron...baixo as bandeiras victoriosas! E logo, pra mais escarñecemento, despois de apadumarte, fállanche do crepúsculo das ideoloxías. Crepúsculo o dos vellos -"des vieux" que di Bernanos- pois as ideas non morren,, debecen, pra inzar con mais forza.

Boeno, meu Luis, vai chegando a hora da cea e decontado chegará Nena i o fillo pequeno que veu de Santiago, pois axiña serán as dez. Paro; e coido que aínda pasará algun tempo deica volva a escribir. Por certo, aquilo da escrófula recordoume algo (non ten a Casa Roche unhas mostras gratuitas da vitamina B6 que din que eu preciso e que so n moi caras? ¿Ti tes mando en eso? Son unhas pastillas pequeniñas, de 300 non sei que, que un médico me deu, mais non eran da Casa Roche, senon de outra suíza ou alemán, i eu agora penso si a tua casa tamen as terá. Non sei moi ben si debia falarche desto, pois é un descaro e non vai ben ca miña maneira, pero penso que os labouradoiros espallan os seus produtos a cito... en fin, pásame **habeño** dito. Perdín o contralor, falando impensadamente de algo me veu ás mentes. Disculpame.

Lembranzas pra a tua muller e pra Constanciña; ao teu fillo non o conozo, mais xa o conocerei. ¿E coma nós cando éramos novos?=- Unha grande e fonda aperta

